

MARICA GREGORIČEVA:

Ines in njeno pismo.

Igrica iz italijanščine.

(Konec.)

Ines: Niste? O, seveda ne! Vi se mi zdite tako dobri...

Ildegarda: Oh! Pa nisem, ne, nisem bila dobra... Ali pustimo pogovor o tem, in povej mi, kaj si pisala?

Ines: Bogu sem pisala pismo ter ga prosila, naj nama pomaga plačati najemnino, ker smo jako sirotni.

Ildegarda: Kako se imenuješ, dobri moj otrok? (Pobožajo.)

Ines: Ines mi je ime.

Ildegarda: Hočeš, da ti nesem jaz na pošto?

Ines: O, prosim, gospa. Preden se ne povrne mama, jaz itak ne morem z doma.

Ildegarda: Daj mi torej pismo.

Ines: Ali znamke nimam in niti denarja zanjo.

Ildegarda: Nič ne de. Prilepim že jaz znamko. Samo poljubček mi daj!

Ines: Prav rada, ljuba gospa. Pridite zopet k nam? (Poljubi jo.)

Ildegarda: Da, da, ako ne danes, jutri! Zdravstvuj, dekletce premilo! (Odide.)

Ines: Z Bogom, gospa, z Bogom in hvala vam! Oh, kako mi je sedaj lahko pri srcu. Veliko upanje gojim, da mi Bog ustreže. Joj, kako bo mamica vesela!

Četrti prizor.

Bice, Ivana, Lena, Ines, Ildegarda.

Bice (vstopi z Ivano.) Tvoje mame ne more nič razveseliti, Ines moja! Jutri je naš bridki dan, zakaj jutri moramo zapustiti to siromašno

stanovanje. — Oh, gorje nam! (Sede na stol, se nasloni ob mizo in joka.)

Ivana: Vaša toga me razjeda, gospa.

Ines: Pa saj danes ni še jutri, mama. Potrpi, morda nam Bog pomaga.

Lena (s pismom v roki.) Tukaj prinašam to pismo za Ines Del Fiore.

Bice: Pismo? Pa morda zame?

Lena: Ne, ne, ni za vas, pa drugega ne smem povedati! (O dide.)

Ines (ki je odprla pismo.) O, mamica!

Bice; No, kaj je?

Ines: Bog mi je odpisal.

Ivana: Bog? Tebi se meša, otroče!

Ines: Nikar, le poglejta! Bankovec 100 K mi je poslal.

Bice: Resnica ali sanja? Kako je to mogoče?

Ivana: Sedaj, ko vidim denar, mi je še bolj nerazumljivo.

Ines: Le poslušajta me! Ko sta odšli h gospodarju, sem jaz pisala Bogu, naj ti pomaga plačati najemnino. In kakor vidiš, me je Bog uslišal.

Bice: Pa kdo ti je oddal pismo, na pošto?

Ildegarda (vstopi.)

Ines: Ravno ta gospa, mamica.

Bice (vstane presenečena): Markiza!

Ildegarda: Bice draga! (Jo objame.)

Ivana: Kako si pravičen, Bog! Ponižanje jo je doseglo. (Oddalji se v kotin molče poslušaj.)

Ines: Pa zakaj se jokaš, mama, ko smo lahko vsi zopet veseli in srečni. Jutri ne gremo odtod.

Ildegarda: Ne jutri, ampak še danes te vzamem s seboj, ljubo dete! (Pobožajo.)

Ines: Z vami. Pa kdo ste vi?

Bice: Poljubi gospo, Ines! Ona je tvoja babica.

Ildegarda: O, pridi, da te pritisnem v svoje naročje.

Ines: Moja babica? Kako?

Ildegarda: Jaz sem mati tvojega rajnkega očeta.

Ines: Mati mojega očeta? Oh! Pa zakaj niste prišli nikoli k nam? Oče se vas je tolikrat spominjal in tudi, ko je umiral, se je oziral okolo in prosil: Ni prišla še moja mati? Ali ste poslali po mojo mater? —

Bice (jo čee ves čas.)

Ildegarda: Otrok, otrok! Ko bi ti vedel, kake muke mi prizadevaš. Odpusti mi, in tudi ti, Bice! (Davaški eno roko.) Ne zavržita me, kakor sem zavrгла jaz nekdaj svojega sina. Prekasno je prišlo kesanje. Toda popraviti hočem vsaj deloma svojo krivdo. Ines pojde z menoj, da jo izšolam. A kar se tiče tebe, Bice, sem tudi pomislila. Brez skrbi in truda bo potekalo tvoje življenje odslej! —

Bice: Toda kaj mi hoče lepo življenje, ako mi odvezamete deklico?

Ines: Kaj? Jaz naj bi se ločila od mame? Od nje, ki me ljubi nad vse; od nje, ki je skrbela vedno zame? Ne, ne, nikdar!

Ildegarda: Stanovala boš v krasni palači; oblačila se boš v dragocene obleke.

Ines: Rajša ostanem v tem podstrešju in rajša v ubožni obleki, ki mi jo mama zašije, kakor daleč od nje.

Ildegarda: Ali tukaj se preživljaš s trdim kruhom in spiš na trdi postelji. Pri meni pa ti ne bo manjkalo slaščič in igrač in zabave.

Ines: Da, spim na trdi postelji. Ali preden zaspim, me mamica poljubi in blagoslovi. Sladek nasmešek in poljubček naše mamice pa imam rajša ko vse slaščice.

Ildegarda: Toda mama ima svoje delo in nima časa misliti na tvojo vzgojo. Jaz pa ti preskrbim vzgojiteljico, da postaneš odlična gospodična.

Ines: Vaše prošnje so brezuspešne, gospa babica; jaz ne zapustim svoje mamice.

Ildegarda: Bodi torej, kakor sama želiš. S teboj naj pride k meni tudi tvoja mamica.

Ines (veselo): Tako pa sem zadovoljna, babica mila.

Bice: Hvala vam, gospa markiza.

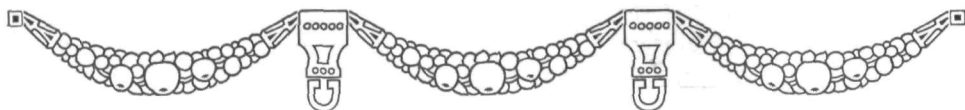
Ildegarda: Rada vaju vzamem v svojo oskrbo, da na ta način vsaj deloma popravim krivico, ki sem jo prizadela svojemu Gustavu.

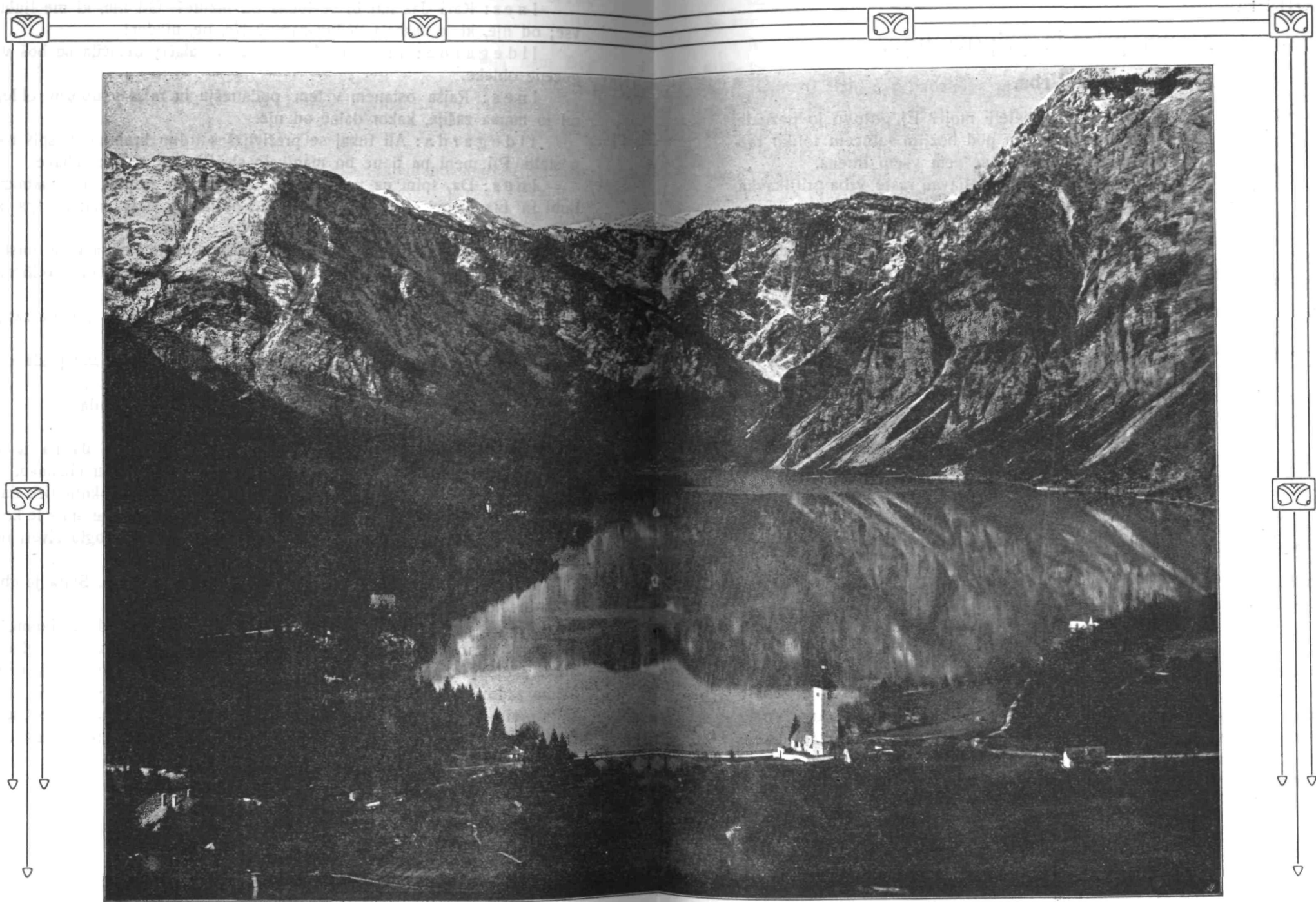
Ines: O, babica draga! Kaj pa bo z Ivano? Tam v kotu tiči, da sem za hip pozabila na njo. Ali sedaj ti povem, babica, ako me imaš le količkaj rada, vzameš še Ivano v svojo palačo. Brez nje bi ne mogla živeti ne jaz ne mama.

Bice: O, gospa markiza! Tudi jaz vas prosim zanjo. Stara je ubožica in grdo bi bilo od nas, ako bi jo v svoji sreči pozabili.

Ildegarda: Presrečna sem danes, Bice, in prerada te imam, Ines, da bi ti zamogla kaj odreči. Ko te tako gledam, se mi zdi, da gledam v obraz svojemu sinu. Oh! Naj pride z vama tudi vajina zvesta hišna, da bo vajina zadovoljnost popolna. Ne joči dalje, Bice, in izkušaj pozabiti boli, ki si jih pretrpela zaradi moje brezsrčnosti. Skupno s teboj si hočem prizadevati, da vzredimo Ines v ponos in ugled naši rodovini, nikakor pa v nečimurnosti in ošabnosti, da bi sovražila, kar je ubogo in preprosto!

Zavesa pade.

Bohinjsko jezero